

Глибінь

Михайло Яцків

Хлоп'я купається в ріці за селом, бігає по воді, плюскає бурульками до сонця, що аж нараз заграли веселкою. Се увидів він перший раз і вискочив з ріки. Стояв на зеленім морузі недалеко загород та верб, що сміялися срібним листям у сонці. Успокоївся і побіг знов у воду. Пускав "качки" камінцями та ловив рибу. Втім учув над собою гамір птахів, глянув вгору — голуба пропасть над ним, опустив очі на воду — та сама безконечна, голуба пропасть під ним. Пирснув з води, як опарений, припав до землі і скрив лице. Схопився обіруч трави, аби не злетіти ні в одну, ні в другу, глибінь. Підоймав боязко очі від землі, в голові шуміло, глядів спроквола на небо і все держався землі. Світ обертався, хлопчина не видів на нім нікого й нічого — чув лиш. себе.

1907